

[Tinning]

nets opgaver til at behandle dels de sager, hvor styrelserne er første instans, dels de sager, som de selv anser for at være principalsager, er et rimelig overskueligt system, men jeg må sige, at allerede hr. Leif Hermanns spørgsmål om, hvad der nu er principalsager og ikke er det, peger på et problem, som jeg ikke umiddelbart kan hitte ud af hvordan man besvarer.

Ikke desto mindre forekommer det os rimelig overskueligt, og i hvert fald ideen om at ændre Miljøankenævnets sammensætning til et politisk sammensat organ synes vi helt givet er god.

Jeg har et enkelt teknisk spørgsmål, hvor jeg går ud fra at hr. Løvig Simonsen eller en anden vil kunne fortælle mig, at det har man også overvejet på forhånd, men når man nu kun har seks medlemmer i Miljøankenævnet, hvad gør man så, når de tre vil det ene og de tre vil det andet? Det har man vel forestillet sig kunne ske.

Når vi ikke kan have så megen sympati for SFs forslag, ja, når vi ligefrem, hvis vi blev tvunget til at tage stilling, ville sige, at vi var imod det, så er det, fordi vi har svært ved at forestille os, at det kan komme til at fungere fornuftigt at lave den ret voldsomme udvidelse af Miljøankenævnets arbejdsområde, som der her er tale om. Vi tror, i lighed med hr. Løvig Simonsen, ikke rigtig på, at det kan komme til at fungere.

Til sidst skal jeg også sige, at jeg egentlig er glad for, at vi for en gangs skyld har en minister og en række ordførere, som alle sammen siger, at det her tager vi stilling til en anden gang. Det befrier os for at komme igennem det her, som vi synes er meget kompliceret, og det befrier mig personlig for at tage del, idet jeg jo holder op næste gang, der er valg. Og det er jeg også af den grund glad for.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 107 angående forslag til folketingsbeslutning om ændring af klagereglerne i miljøbeskyttelsesloven med flere, hr. Hjortnæs, har ordet.

Hjortnæs (S):

Allerede i forbindelse med Folketingets behandling af miljøbeskyttelsesloven rejste vi

spørgsmålet om at ophæve Miljøankenævnet, og det skyldes, at vi fandt, at det var en logisk følge af den ændring, der blev foretaget i formålsbestemmelsen, at Miljøankenævnet blev fjernet.

Vi var jo oprindelig meget betænkelige ved overhovedet at gå med til at oprette Miljøankenævnet, men vi gjorde det som led i et kompromis med de Konservative. Men det skal også understreges, at når vi gjorde det, så var det ikke kun af politiske grunde. Det var faktisk også, fordi vi stod over for nogle nye problemer med opbygningen af en miljøstyrelse, der jo ikke på forhånd kunne have nogen ekspertise til rådighed, og derfor var det naturligt, at Miljøstyrelsen i de første vanskelige måneder og år måtte trække på den ekspertise, som bl.a. virksomhederne lå inde med.

Derfor var det også naturligt, at vi ikke startede med at lægge os ud med de virksomheder, der tilsyneladende på det tidspunkt havde og måske også i dag, i hvert fald efter hr. Rønholts tale, stadig væk har en svigten tillid til, at myndighederne træffer de rigtige afgørelser. Erhvervslivet ville selvfølgelig gerne have hånd i hanke med, hvad der skulle foregå, og derfor pressede de på, for at de kunne få en sådan indflydelse. Den fik de via de Konservative; vi bøjede os for presset, vil jeg sige, men altså også af hensyn til den opbygning, som skulle finde sted i Miljøstyrelsen.

Nu er tiden gået, nu er der den fornødne ekspertise til stede i Miljøstyrelsen, nu har man ikke længere det samme behov for at kunne trække på virksomhederne, og dermed er fronterne ligesom trukket klarere op.

Jeg ved godt, at man normalt gør det, at man under dække af en såkaldt sagkundskab siger, at nu skal man tilgodese nogle retssikkerhedsgarantier, men hvis man vil holde sig til sandheden – det går jeg ud fra vi alle sammen helst vil – så er der jo ingen tvivl om, hvad det handler om, hvad det har handlet om, og hvad det stadig væk handler om, nemlig at sikre, at erhvervsorganisationernes synspunkter og holdninger slår igennem i de beslutninger, der skal træffes i Miljøankenævnet.

Med dette ønsker jeg faktisk at sige, at jeg tror ikke på, at ordet »sagkundskab« dækker over de reelle, faktiske kendsgerninger. Jeg er temmelig overbevist om, at de personer,